CAMPIONATUL A TRECUT, SE APROPIE CAMPIONATUL!

SEZONUL 1976/'77 PRIN „LENTILA" CELOR CINCI PUNCTE PENTRU MODERNIZAREA „JOCULUI"

Acum un an, cînd s-a luat în discuție stadiul tehnic de dezvoltare a fotbalului românesc, tehnicienii F.R.F., sub conducerea lui **Ștefan Covaci**, au stabilit un program operativ „de refacere", bazat pe cinci puncte. Laconismul acestor cinci puncte urmărea simplificarea și ordonarea ideilor, în vederea unei mai rapide și mai temeinice însușiri. În primul interviu al anului 1977, vicepreședintele F.R.F. și antrenorul echipelor naționale s-a referit din nou la cele cinci puncte, considerîndu-le obligatorii pentru racordarea fotbalului nostru la exigențele tehnice internaționale. Să le reamintim :

1. JOCUL CU LIBERO.
2. MARCAJUL.
3. JOCUL FĂRĂ MINGE.
4. SCHIMBAREA RITMULUI ÎN FAZA DE FINALIZARE.
5. COMBINAȚII SPECIFICE ECHIPEI, ca o reflectare a efortului creator, individualizat, al antrenorului x sau y.

Acum, la terminarea campionatului, ne propunem să ne oprim asupra unui prim **punct de control**, solicitîndu-i lui Ștefan Covaci, inițiator al programelor celor cinci puncte, o apreciere asupra modului în care ele au fost aplicate.

Să spargem „oul lui Columb"

1. **Jocul cu libero**, acest „ou al lui Columb" într-o perioadă în care majoritatea echipelor europene îl aplică, a înregistrat unii pași înainte. Vrem să menționăm în primul rînd asimilarea excelentă a acestui rol de către **Ștefănescu**, tehnic și inteligent în joc. De asemenea, să notăm stabilizarea lui **Păltinișan** pe acest post. Să amintim faptul că **Ispir** a înregistrat de asemenea un plus tactic, avantajat de faptul că el „intuise" trăsăturile jocului. În sfîrșit, **Vlad** de la Corvinul și **Antonescu** de la Constanța. O precizare : **Sătmăreanu II** asigură cu succes obligațiile jocului la echipa națională, dar își permite unele momente de superficialitate la echipa lui de club, Dinamo, în ciuda faptului că antrenorul său insistă mult în această direcție. Am explica această neconcordanță prin excesul de inițiativă pe care Sătmăreanu II și-l permite la echipa de club.

Ca observație generală, să menționăm faptul că antrenorii noștri au început „să treacă" de partea ideii abia după ultima consfătuire tehnică de la Snagov, organizată în toamna trecută. Sperăm că sezonul viitor va generaliza jocul cu libero.

Marcajul ? Doar în deplasare.

Pressingul ? Aproape deloc...

2. Pași timizi. Deocamdată, marcajul se efectuează aproape exclusiv în deplasare. În rîndul echipelor cu o oarecare insistență în această direcție am menționa **Universitatea Craiova, Politehnica Iași, A.S.A., „Poli" Timișoara, Sportul studențesc, Rapid** (uneori). Dintre jucători, individual, i-am numi pe **Sameș, Cheran, Bölöni, Romilă.** Am mai nota, paradoxal, disciplina deosebită a lui Crișan la capitolul marcaj — să notăm, om din atac ! — în jocurile cu Spania și Iugoslavia. Au fost două realizări izolate pe care nu le repetă, din păcate, în cadrul echipei de club. Printre echipele care neglijează marcajul să amintim Steaua, F.C. Bihor, F.C.M. Reșița, U.T.A. La aceste echipe mijlocașii își asumă mai mult sarcini de atac, făcînd ca blocul „în mare" 1—6—4 să devină 1—4—6, fapt care reprezintă o mare diferență de atitudine față de joc.

Să mai subliniem absența ca și totală a pressingului. Bineînțeles că nume individuale nu pot fi citate. Pressingul este un procedeu colectiv. Un jucător care ar face pressing izolat ar intra în zona ridicolului. Ca să dăm, totuși unele exemple, mai mult pentru încurajare, notăm încercările de pressing pe teren propriu ale echipelor noastre „europene" **(Dinamo, Universitatea Craiova, Steaua și A.S.A.).** În sfîrșit, ca o formă embrionară, tentativele de pressing în deplasare ale echipelor **Universitatea Craiova** și **Politehnica Iași.**

Ne despărțim greu de tentația „odihnei statice"

3. Jocul fără minge a fost însușit, în anumite limite, de echipele — în ordine — **Politehnica Iași, Universitatea Craiova, Steaua, A.S.A.** și **chiar F.C. Argeș.** Dar jucătorii noștri se despart greu de tentația „odihnei statice", în timp ce alții joacă. Există însă în fotbalul nostru un exemplu care demonstrează că o încercare cît de mică de a juca fără minge poate duce la rezultate deosebit de spectaculoase. Astfel, **Broșovschi,** un jucător lent prin excelență, realizează adevărate performanțe în cadrul clubului său numai și numai pentru că are intuiția și inteligența **jocului fără minge,** bineînțeles în limitele sale fizice — din nefericire reduse. La capitolul jocului fără minge i-am nota favorabil pe **Iordănescu, Bölöni, Stoica, Romilă etc.** La polul opus se află Al. Moldovan, Mulțescu, Dembrovschi, Simionaș, Cassai, Dobrin, Kun II și mulți alții. **Jocul fără minge, una din cheile fotbalului modern, trebuie să înregistreze un mare pas înainte în campionatul viitor.**

Unul, doi accelerează, ceilalți privesc...

4. Și aici, pașii sînt timizi. Să notăm, totuși, eforturile Stelei. Să mai facem observația că Dinamo, cu un joc lent în cîmp, reușește unele declanșări în faza de finalizare. În rest, mai curînd realizări cvasiindividuale : Jiul — prin **Dumitrache** și **Sălăjan,** F.C.M. Reșița — prin **Atodiresei** și **Florea,** Politehnica Timișoara — prin **Anghel** și **Petrescu.** De cele mai multe ori, însă, efortul de accelerare al acestor individualități nu este urmat de restul echipei.

Weekend-ul de... miercuri sau joi

5. Iată un punct foarte important. S-a reproșat de către unii antrenori că orientarea dată de federație în direcția unor antrenamente de profil fix ar fi în contradicție cu acest punct. Nimic mai greșit. F.R.F. a indicat antrenorilor să facă două ședințe de pregătire tip pentru a stimula pregătirea, în general, deoarece **fotbalul nostru este cam primul din lume ca număr de jocuri amicale, la mijloc de săptămînă, cînd echipa nu cîștigă nimic.** Asistăm deseori uimiți la faptul că acestе jocuri-școală se efectuează chiar și în săptămîna premergătoare ultimei etape a campionatului. Este limpede că ele sînt jocuri de mîntuială, care trebuie eliminate, bineînțeles fără a se renunța la principiul jocului-școală ca atare. Revenind la efortul creator al antrenorului, trebuie să precizăm că, pe lîngă cele două antrenamente recomandate de federație, el are la dispoziție alte patru antrenamente pentru a-și valorifica aptitudinile creatoare.

Vorbind de combinațiile specifice echipei, trebuie să spunem că ele nu sînt prea multe și nici prea noi. Se poate vorbi despre polarizarea jocului spre **Dudu Georgescu,** realizată cu destulă suplețe, la Dinamo. Se poate vorbi despre „exploziile" pe extremă ale Stelei, cu centrări pe jos și cu apariția mijlocașilor la finalizare. Se poate vorbi despre combinațiile **Ghergheli — Kun II — Florescu,** despre încrucișările **Hajnal — Bölöni,** despre demarcările laterale ale lui **Dănilă,** pentru crearea culoarelor **„Romilă"** și **„Simionaș".** Toate acestea sînt lucruri interesante, dar marea combinație specifică nu a apărut încă.

★

Acestea ar fi raportările la cele cinci puncte. Așa cum se poate observa, s-au făcut unii pași. Se poate spune însă că adevăratul progres se va realiza numai dacă echipele și jucătorii vor acorda aceeași atenție tuturor celor cinci puncte. La urma, urmei, parafrazindu-l pe Ștefan Covaci, am putea spune că o echipă care ar acorda atenție unui singur punct ar fi la fel de expusă ridicolului ca și jucătorul care ar încerca să facă pressing sub privirile placide ale coechipierilor săi.

Primul pas a fost, totuși, făcut. Este un pas important, deoarece, așa cum a spus cineva, orice drum, fie și de 10 000 de kilometri, începe cu... un pas.

CE REPREZINTĂ A 59-a EDIȚIE?

Răspunsuri la o întrebare-sondaj

Ce a reprezentat ediția recent încheiată a campionatului ? Această întrebare-sondaj s-a soldat cu următoarele răspunsuri :

1. **Ediția victoriei de la Zagreb.**

2. **Ediția „recidivei" lui Dudu Georgescu.**

3. **Ediția retrogradării a două echipe bucureștene.**

Așadar, **se face o legătură între campionat și Zagreb.** Opiniile sînt diferite. Unii susțin că meciul de la Zagreb depășește cu mult condiția campionatului, a cărui medie (în jurul lui 6,50) este departe de nota de ansamblu care poate fi acordată echipei naționale pentru jocul cu Iugoslavia. Pe de altă parte, unii fac o legătură între valorile remarcate în campionat și selecția operată la echipa națională. În acest sens, se poate face observația că revirimentul din primăvară ia nivelul echipei naționale poate fi pus și în legătură cu unele jocuri mai bune în campionat, ceea ce a stimulat, în mod firesc, dorința de autodepășire.

Ediția încheiată marchează, în al doilea rînd, **succesul lui Dudu Georgescu.** Ce reprezintă, de fapt, acest succes al unui fotbalist căruia unii îi contestă valoarea tehnică de ansamblu ? Indiferent de păreri, Dudu Georgescu este produsul admirabilei sale insistențe, o insistență de mijlocaș ajuns „acolo în față", unde mulți așteaptă „darurile" coechipierilor. Dudu Georgescu, jucătorul călit în lupta aspră a liniilor dinapoi, a găsit frumoase resurse pentru bătăliile din prima linie, reușind pe deasupra și performanța rară de a convinge o echipă întreagă că el este soluția optimă a eficacității.

Ediția 1976—1977 este, în sfîrșit, **ediția surprinzătoarei căderi a două echipe bucureștene.** Orașul care produce un număr de fotbaliști mult mai mare decît toate celelalte orașe, chiar dacă raportăm totul la coeficienți de populație, pierde două echipe cu frumoase tradiții în fotbalul nostru. De ce s-a întîmplat acest lucru ? Poate pentru că bucureștenii jonglează deseori cu fotbaliștii pe care îi produc. Astăzi, în campionatul nostru, toate echipele provinciale au cel puțin unul sau doi jucători bucureșteni. Iată, de pildă, Rapid, cel atît de regretat de suporterii săi — după marile pierderi din anii trecuți — a făcut un masiv transfer spre Rm. Vîlcea, ceea ce a contribuit fără îndoială la declinul formației sale.

★

Ediția 1976—1977 rămîne o ediție interesantă, care are pe frontispiciu cele patru puncte din patru ale echipei naționale, dar care nu reușesc să șteargă cu desăvîrșire amintirea startului — ca întotdeauna slab — al echipelor noastre în cupele europene, așa cum s-a întîmplat în toamna lui 1976. Să sperăm că noua ediție, a 60-a, va reuși să asigure atmosfera de muncă și de dăruire necesară împlinirii visului de decenii al tuturor echipelor naționale din întreaga lume : **calificarea în turneul final al campionatului mondial.**

Dudu Georgescu *a înscris 47 de goluri în campionat, dar cel mai frumos dintre toate va rămîne al... 48-lea, adică cel înscris la Zagreb, în ziua de 8 mai*

„MISTERIOASA" DISPARIȚIE A EXTREMELOR...

Clasamentul golgeterilor ediției 1976—77 are un lider incontestabil : **Dudu Georgescu,** cu 47 de goluri. El este urmat de „vîrfuri" și mijlocași (Dumitrache 20, Radu II 18, Năstase 17, Iordănescu, Broșovschi 16 etc, etc.).

Primele extreme de meserie sînt foarte, foarte departe.

11 goluri — Marcu.
7 goluri — Lucescu, Manea.
6 goluri — Troi, Cura.
5 goluri — Fazekas, Costea, Țolea.
4 goluri — Petrescu, Both II, Apostol, Florea (Reșița).

Urmează și cifre de-a dreptul bizare. **Zamfir** și **Văetuș** au la activul lor doar două goluri, în tot campionatul ! Crișan atinge „performanța" unui singur gol (!) chiar dacă a jucat numai 12 meciuri. Să mai notăm că tînărul și talentatul Cojocaru (Rapid) a marcat unicul său gol abia în a 15-a etapă a activității sale în Divizia A, iar Vrînceanu n-a înscris nici măcar un singur gol în 25 de jocuri.

Acest clasament neașteptat sugerează ideea că **sterilitatea extremelor apare ca un fenomen oarecum cronic** și asta nu numai în comparație cu eficacitatea aproape legendară a unor Bindea, Dobay sau, mai tîrziu, Tătaru.

În ultimul timp, în fotbalul internațional **extremele au devenit jucători polivalenți,** capabili să susțină (în primul rînd) **sprintul de altădată** al extremei, generator de centrări sau de... goluri directe **dar să și atace** poarta adversă din toate celelalte zone ale terenului, așa cum face un Hoeness sau un Keegan, care își sufocă fundașii pe tot terenul. Din păcate, **în fotbalul nostru există prea puține extreme capabile să susțină o asemenea partitură completă.** Avem extreme care își onorează doar linia dreaptă (Troi, Fazekas), avem extreme care depind prea mult doar de pasa ideală, la întîlnire milimetrică (Marcu, Manea), avem extreme care mizează prea mult pe meandrele tehnicii mărunte (Petrescu), avem, în sfîrșit, extreme „de zi", cum sînt Crișan și Zamfir, care pot face meciuri de mare clasă (cum s-a întîmplat cu primul, mai ales în partidele internaționale, iar cu al doilea — în situații speciale, de pildă turneul francez) pentru a cobori apoi în anonimatul automulțumirii. Nu întîmplător cele șapte goluri ale lui Lucescu (înscrise în aproximativ jumătate din meciurile acestui campionat) aparțin unei extreme polivalente, capabilă să joace pe toate fronturile și să ia acțiunea pe cont propriu, chiar dacă evoluează într-o echipă dominată de eficacitatea vîrfului său de atac.

Timiditatea și stereotipia din jocul extremelor noastre stau la baza dificultăților ofensive pe care le întîmpinăm deseori în jocurile pe teren propriu, atît pe plan internațional cît și pe plan intern. Și, ca un corolar, asistăm la jocuri mai bune în deplasare, ca urmare a degajării culoarelor, ceea ce permite extremelor noastre un mai larg cîmp de manevră, **fără eforturile speciale pe care le necesită demarcările insistente pe teren propriu.** Să nu uităm că Dinamo a jucat mereu mai bine în deplasare, în cupele europene, pentru a-și diminua apoi șansele pe teren propriu. Să nu uităm că Steaua a jucat mai bine la Bruges decît la București. Să nu uităm, în sfîrșit, că echipa națională a realizat performanța de a înscrie cîte două goluri la Milano, Praga și Zagreb, pentru a întîmpina mult mai multe greutăți pe teren propriu. **Această situație nu este deloc străină de participarea incompletă a extremelor la fotbalul modern, fotbalul mișcării continue.**

O ultimă întrebare : cum se explică, totuși, CONCRET, uimitoarea sterilitate a extremelor noastre, astăzi ? Ștefan Covaci, care i-a urmărit îndeaproape pe Bindea, Pîrcălab, Keiser, Rep, Rouyer și mulți alții, răspunde : **„Există o mie de cauze dar cea mai gravă e aceea că extremele noastre, în antrenament, nu trag aproape niciodată din „unghiul lor", preferind „distracția" șutului perpendicular pe poartă, adică dintr-o poziție în care se află atît de rar în joc".**

Într-adevăr, simplu și sugestiv...

Materiale realizate de **Ioan CHIRILĂ**

LOTO — PRONOSPORT INFORMEAZĂ

Nu uitați: ASTĂZI, ultima zi cînd vă mai puteți procura bilete **pentru tragerea „LOTO-2" de mîine, 10 iulie 1977 !**

★

Tragerea „LOTO-2" de mîine va avea loc la Clubul Finanțe-Bănci din strada Doamnei nr. 2 la ora 17,30.

Rezultatele vor fi transmise la radio și televiziune în cursul serii.

★

NUMERELE EXTRASE LA TRAGEREA LOTO DIN 8 IULIE 1977. FOND GENERAL DE CIȘTIGURI : 678.510 lei din care 39.176 lei report. Extragerea I: 21 60 61 3 31 41 65 89 34. Extragerea a II-a: 79 2 83 69 72 46 75 51 26.

Plata cîștigurilor se va face în Capitală începînd din 18 iulie pînă la 8 septembrie, iar în țară aproximativ din 22 iulie pînă la 8 septembrie 1977 inclusiv.

CIȘTIGURILE TRAGERII EXCEPȚIONALE LOTO DIN 28 IUNIE 1977.

FAZA I: cat. 2: 1 variantă 50% a 12.500 lei, 1 variantă 25% a 6.250 lei și 3 variante 10% a 2.500 lei; cat. 3: 2,80 variante a 25.000 lei sau la alegere o excursie de un loc în U.R.S.S. sau R.D.G. sau o excursie de 2 locuri pe litoral și diferența în numerar; cat. 4: 23,50 a 5.874 lei; cat. 5: 87,90 a 400 lei; cat. 6: 114,90 a 300 lei; cat. 7: 193,65 a 200 lei; cat. 8: 1.191,85 a 100 lei.

FAZA a II-a : cat. A: 5 variante 10% a 5.000 lei; cat. B: 4,70 variante a 10.000 lei, sau la alegere o excursie de 2 locuri în U.R.S.S. sau R.D.G., sau pe litoral și diferența în numerar; cat. C: 9,15 variante a 7.883 lei sau la alegere o excursie de un loc în U.R.S.S. sau R.D.G., sau o excursie de 2 locuri pe litoral și diferența în numerar; cat. D: 66,35 a 1.087 lei; cat. E: 618,05 a 100 lei.